

[Holstein.]

været med til at træffe Afgørelsen, man vilde ikke tage Ansvar for alene.

Allerede i 1909 har man fra anden Side hævdet, at denne Fremgangsmaade var principielt forfatningsstridig. Den gamle Venstrepolitiker Holstein-Ledreborg, der i Efteraaret 1909 stod i Folketinget og holdt sin sidste Tale om Forsvarsordningen af 1909, anførte imod det daværende ærede Medlem Hr. P. Munchs Forslag om Folkeafstemning i dette Spørgsmaal, at det i Virkeligheden var uforfatningsmæssigt, og at det betød en principiel Overgang til det schweiziske Referendum, som ikke er hjemlet ved den danske Forfatning. Den Gang var det nemlig ogsaa foreslaaet, at Folkeafstemningen skulde have en besluttende Karakter for eller imod. Men det foreslaas jo slet ikke her fra konservativ Side. Her foreslaas Folkeafstemningen kun som vejledende, som raadgivende for Lovgivningsfaktorerne.

Paa den anden Side maa jeg sige, at lige saa rigtigt det er, at Kravet om en Folkeafstemning formelt er lagt saaledes an, lige saa uheldigt synes jeg, dette Ønske er blevet formuleret i § 2. Ganske vist staar der, at det Lovforslag, som Justitsministeren eventuelt efter en Folkeafstemning skal forelægge, skal være Genstand for Rigsdagens frie Afgørelse; men der staar jo paa den anden Side i § 2, at Regeringen, som er den ene Faktor i Lovgivningsvirksomheden, skal forelægge et saadant Lovforslag om Dødsstraf, saafremt der ved Folkeafstemningen viser sig at være Flertal for principiel Gennemførelse af Dødsstraffen. Yderligere er Forholdet det, at der ikke i Forslaget staar det fjerneste om, hvor mange af de valgberechtigede der skal deltage i Folkeafstemningen, saaledes som der staar i Grundlovens § 94, og heller ikke noget om kvalificeret Majoritet af dem, der deltager. Hvis nu f. Eks. Halvdelen af de valgberechtigede blev hjemme ved denne Folkeafstemning og 51 pCt. af den anden Halvdel stemte for Dødsstraffens Genindførelse, vilde det sige, at Flertallet af de danske Vælgere overhovedet ikke havde stemt for Dødsstraffens Genindførelse, og saa skulde den højtærede Justitsminister alligevel efter § 2 være forpligtet til at forelægge et Lovforslag om Dødsstraffens Genindførelse!

Dette mener jeg er en formel Fejl ved § 2. Jeg mener, at § 2 paa det nærmeste burde være formuleret saaledes, at det overlades til Justitsministeren at af-

gøre, hvorvidt der under Hensyn til Folkeafstemningens Udfald er Grund til at forelægge Lovforslag om Dødsstraffens Genindførelse. Saa var alle Lovgivningsfaktorer holdt fri, og saa blev Folkeafstemningen blot en oplysende Akt med Hensyn til, hvad der er Folkeønske og Retsbevidsthed ude i Befolkningen paa dette Omraade. Saa vilde § 2 forfatningsmæssigt set være uangribelig.

Men det er jo Formen, og den var jo let at ændre. Jeg vil ogsaa antage, at man fra konservativ Side ikke vil have noget imod at ændre § 2 paa denne Maade. Det, som efter min Mening er det afgørende, er, at det er fuldt berettiget at søge ud til Befolkningen for ved en Folkeafstemning at faa Oplysning om, hvad der virkelig er Folkets Ønske og Vilje paa dette Omraade.

Jeg maa i øvrigt give det ærede Medlem Hr. Bomholt ganske Ret i, at ligesom der er en Modsigelse i den højtærede Justitsministers principielle Standpunkt henholdsvis til Dødsstraffens Genindførelse og til Indførelse af en ny Straf som Kastration, saaledes synes det, at det samme gælder i hvert Fald den ene af de konservative Forslagsstillere, det ærede Medlem Hr. Bindselev. Da vi nemlig i 1929 behandlede Sterilisationsforslaget, der, som bekendt, kun gaar ud paa, at en Mand, der gennem sin Konstitution er udsat for Fristelse til at begaa Voldsforbrydelser, efter egen Begæring kan steriliseres — det er altsaa en frivillig Sag —, og at psykisk abnorme Personer, som er under Statens Forsorg paa en Statsanstalt, i eugenisk Interesse kan steriliseres ved Tvang, protesterede det ærede Medlem Hr. Bindselev paa det skarpeste imod dette Forslag som stridende baade mod hans religiøse Følelse og Overbevisning og mod hans Syn paa Individets retslige Stilling i Samfundet.

Jeg maa sige, at naar man gaar saa vidt i liberalistisk, individualistisk Opfattelse, at man finder det utilstedeligt at sterilisere, ikke kastrere, men sterilisere en psykisk abnorm Person, der er under Statens Forsorg paa en Statsanstalt, for at forhindre, at det paagældende Individ faar Afkom, naar man sætter det individualistiske Hensyn saa højt, at man endog i et saadant Tilfælde sætter Individets Interesse over Samfundets, saa forstaar jeg ikke, hvorledes den samme Mand kan være med til at foreslaa Dødsstraffens Genindførelse.

Men det kommer maaske af, at jeg kun er Jurist og ikke Teolog.